

Свято з нагоди хрестин пішло шкереберть, щойно з'явився Альберт Казенс із пляшкою джину. Фікс привітно осміхався, відчиняючи йому двері, та усмішка так і застигла на його обличчі, а тим часом мозок гарячково намагався провести необхідні паралелі та зрозуміти, хто перед ним: так, на порозі стояв Альберт Казенс, який працює в окружній прокуратурі. За останні півгодини Фіксові довелося разів двадцять відчиняти двері, щоб привітати та впустити гостей — сусідів, друзів, служителів із церкви, сестру Беверлі, всіх своїх братів та їхніх родичів, своїх колег — буквально увесь штат їхнього поліцейного відділка, а от кого менш за все він сподівався побачити тут — то це Казенса. Кілька тижнів тому Фікс поцікавився у дружини, чому вона вважає, що їм треба запросити на хрестини усіх, з ким вони хоча б мимохідь знайомі, на що вона і запропонувала йому самому проглянути список запрошених та вказати, кого слід викреслити. На список він тоді так і не глянув, але якби дружина зараз стояла поряд із ним коло дверей, то він би напевне вказав пальцем на чоловіка на порозі і сказав: «Його». Не те, щоб Альберт Казенс йому не подобався — він ледве його знав, а це вже була доволі вагома причина, щоб його не запрошувати. Фіксові навіть спало на думку, що Казенс, можливо, прийшов до нього, щоб поговорити про якусь справу по роботі. Раніше такого ніколи не траплялося, але як ще можна було це пояснити? Кілька гостей прогулювалися по садочку перед будинком. Фікс не знав, приїхали вони із запізненням чи то вирішили піти раніше додому, а чи просто вийшли подихати свіжим повітрям, бо в будинку було вже стільки народу, що будь-який пожежник одразу наклав би

штраф за порушення правил протипожежної безпеки. А от у чому Фікс був упевнений, то це в тому, що Казенс прийшов сюди без запрошення, сам, із пляшкою у пакунку.

— Вітаю, Фіксе, — простягаючи руку для вітання, промовив заступник окружного прокурора Альберт Казенс, одягнений у костюм із краваткою.

— Привіт, Але, — відповів Фікс, сумніваючись, чи того й справді називають Алом у повсякденному спілкуванні. — Я радий, що ти зміг прийти.

Він трохи заміцно потиснув простягнуту йому руку і впустив гостя до будинку.

— Я зовсім ненадовго, — заявив Казенс, прискіпливо оглядаючи юрбу гостей, немовби підозрюючи, що для нього може не знайтися місця.

Вечірка вже йшла на спад, більшість маленьких трикутних канапок зникла з таць, як і половина печива. Скатертину на столі під чашею з пуншем була мокрою та рожевіла плямами.

Фікс відступив у бік, щоб дати гостеві дорогу.

— Проходь, будь ласка, — запросив він.

— Я не міг не прийти.

Ще й як міг, адже на хрестинах у церкві його не було.

З окружної прокуратури Фікс запросив лише Діка Спенсера. Дік сам колись був копом, навчався в юридичній школі на вечірньому відділенні, зробив кар'єру в прокуратурі, нічим не підкреслюючи своєї зверхності у ставленні до колег. Не мало ніякого значення те, що Дік їздив на відомчому автомобілі прокуратури, чи те, що йому доводилося виступати перед суддею, — ніхто не сумнівався, звідки він вийшов. Що ж до Казенса, то тут була зовсім інша справа: той був юристом, як і всі інші — окружні прокурори, юристи з центрального поліцейного департаменту, експерти — свої хлопці, якщо їм щось від тебе треба, але ніколи не запросять звичайного поліціанта випити разом; а якщо таке трапляється, то лише тому, що вони вважають, що той від них залежить.

Окружні прокурори — це ті, хто смалить твої цигарки, не маючи власних, бо вони, мовляв, намагаються кинути палити. Справжні копи — ті, що товклись у вітальні та в їдальні або висипали на двір за будинком під мотузкою для сушіння білизни, напнутою між двома апельсиновими деревами, — не намагалися кинути палити. Вони пили холодний чай, змішаний з лимонадом, та смалили як паровози.

Альберт Казенс простяг пакунок Фіксові, той заглянув усередину. Там була пляшка джину, дуже велика. Інші принесли на подарунок молитовники, перламутрову вервицю для розарію чи кишенькову Біблію у білій дитячій обкладинці з позолоченим обрізом сторінок. П'ятеро колег, точніше їхні дружини, скинулися й купили синій емалевий хрестик на ланцюжку з малесенькою перлиною в центрі, дуже гарний, на майбутнє.

— Ну, то в тебе хлопчик та дівчинка?

— Дві дівчинки.

Казенс стелує плечима:

— Що тут вдієш?

— Та нічого, — відповів Фікс і зачинив двері. Беверлі наказала йому залишити двері відчиненими, щоб провітрити приміщення. Це ще раз доводило: вона зовсім не розуміється на браку гуманності в чоловіків. Немає значення, скільки людей у тебе вдома, — ніхто не залишає дверей житла навстіж.

З кухні визирнула Беверлі. Між ними було щонайменш тридцять чоловік — увесь клан Мелоїв, усі Де Матеос, кілька хлопчиків-прислужників із церкви, що порпалися в залишках печива, — та Беверлі не можна було не помітити. Ще б пак, у тій жовтій сукні!

— Фіксе! — покликала вона, намагаючись перекричати гамір, що панував навколо.

На її поклик першим повернув голову Казенс, і саме Казенс кивнув їй у відповідь.

Мимоволі Фікс випростався, але момент уже було згаяно.

— Почувайся як удома, — сказав він заступникові окружного прокурора і вказав на групу детективів, що юрмилися за розсувними скляними дверима, все ще у піджаках. — Ти тут багатьох знаєш.

Можливо, то була правда, а може і ні. Казенс напевне не знав господаря дому. Фікс повернувся, намагаючись пройти крізь юрбу гостей, і ті розступилися, пропускаючи його, поплескуючи по плечу, ручкаючись і вітаючи. Він намагався не наступити на дітлахів, що гралися на підлозі їдальні, вдаючи із себе тигрів: кралися та повзали під ногами у дорослих; серед них була і його чотирирічна донька Керолайн.

У кухні було повно жінок, які сміялися та голосно перемовлялися між собою, але ніхто не намагався допомагати, за винятком сусідки Луїс, що якраз витягувала з холодильника їжу. Найкраща подруга Беверлі, Воліс, дивлячись у боківину блискучого хромованого тостера, як у люстерко, підфарбовувала собі губи. Воліс була надмір худорлява та надто засмагла, а коли чепурилася, то завжди заяскраво фарбувала губи. Мати Беверлі сиділа за обіднім столом, тримаючи на руках немовля. Дівчинку вже переодягли: зняли з неї довгу мереживну сукенку для хрестин і вбрали в накрохмалену білу сукню з жовтими квітами, вишитими навколо шиї, як ту наречену, що вдягає вбрання для подорожі наприкінці весільної церемонії. Жінки в кухні по черзі товклися навколо дитини, немовби їх основною роботою було забавляти її до прибуття волхвів. Але дівчинку це не тішило. Її блакитні оченята посоловіли від утоми. Вона збайдужіло дивилась у простір. Уся ця метушня з приготуванням канапок та прийманням подарунків — занадто для дівчинки, якій ще не виповнилося й року.

— Ви тільки погляньте, яка вона гарненька, — примовляла теща Фікса, не звертаючись ні до кого конкретно та поглажуючи немовля по пухкій щічці.